

dende ikke vil være beskyttet mod videresendelse til et sådant land.

Betingelsen om, at landet faktisk skal respektere flygtningekonventionen, indebærer, at landet i praksis skal respektere refoulementsforbudet i flygtningekonventionen. Efter flygtningekonventionens artikel 33, stk. 1, må en konventionsflygtning ikke udsendes til områder, hvor hans liv eller frihed ville være truet på grund af hans race, religion, tilhørsforhold til en særlig social gruppe eller politiske anskuelser. Efter konventionens artikel 33, stk. 2, kan en flygtning, der med rimelig grund må anses for en fare for det lands sikkerhed, i hvilket han befinder sig, eller som efter en endelig dom for en særlig farlig forbrydelse må betragtes som en fare for samfundet i det pågældende land, dog ikke påberåbe sig artikel 33, stk. 1.

Hvis et land har taget et geografisk forbehold i forhold til flygtningekonventionen, skal landet alene anerkendes som sikkert tredjeland for afviste asylansøgere i overensstemmelse med indholdet af et sådant forbehold.

Det er endvidere efter den foreslåede bestemmelse i § 48 a, stk. 1, 2. pkt., en betingelse, at der er adgang til en forsvarlig asylprocedure i det pågældende land. Dette indebærer ikke et krav om, at udlændingen nødvendigvis skal anerkendes som flygtning i det land, hvortil den pågældende afvises. Afgørelsen herom træffes af de relevante myndigheder i det pågældende land efter de dér gældende regler. Det er derimod – med henblik på at sikre, at flygtningekonventionens forbud mod refoulement respekteres – afgørende, at der i det pågældende land er adgang til en forsvarlig asylprocedure.

Som eksempel på anvendelsen af disse kriterier i praksis kan nævnes, at Indenrigsministeriet (nu Integrationsministeriet) fra den 30. november 1999 har anset Polen for at være et sikkert tredjeland. Der er i den forbindelse bl.a. lagt vægt på, at Polen har tiltrådt flygtningekonventionen, og at det på baggrund af indhentede oplysninger om reglerne og praksis for asylproceduren i Polen må lægges til grund, at Polen også i praksis overholder flygtningekonventionen. Der var således forud for Indenrigsministeriets beslutning om at anse Polen for at være et sikkert tredjeland indhentet nærmere oplysninger fra UNHCR om regler og praksis for den polske asylprocedure, som indgik i grundlaget for beslutningen. Af oplysningerne fremgik bl.a., at der i Polen den 25. juni 1997 var vedtaget en ny udlændingelov, der indebar betydelige ændringer i den polske asylprocedure, og at det polske asylsystem sikrer asylansøgere retten til at appellere en eventuel negativ afgørelse. Der blev herudover fra In-

denrigsministeriets side bl.a. lagt vægt på den positive udvikling i de daværende forhandlinger mellem Polen og EU om Polens optagelse i EU, ligesom det blev tillagt en vis betydning, at Sverige, Norge, Tyskland, Holland og Østrig på daværende tidspunkt allerede anerkendte Polen som sikkert tredjeland i relation til afvisning af asylansøgere.

Det bemærkes, at den foreslåede bestemmelse i § 48 a, stk. 1, 2. pkt. – som den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 48 a, stk. 2, 2. pkt. – indebærer, at vurderingen af, om et land kan anses for at være et sikkert tredjeland, afgøres på grundlag af en generel vurdering af forholdene i det pågældende land. Det betyder, at der ikke skal foretages en individuel vurdering af den enkelte asylansøgers forhold i forbindelse med afvisning til sikre tredjelande. Det skal dog understreges, at der ikke kan ske afvisning efter bestemmelsen af en asylansøger til dennes hjemland.

Den foreslåede bestemmelse i § 48 a, stk. 1, 2. pkt., er – som den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 48 a, stk. 2, 2. pkt. – udtryk for et særligt udsendelsesværn i forbindelse med bl.a. afvisning af asylansøgere til sikre tredjelande, som gælder uafhængigt af udlændingelovens § 31. Det ville således savne mening, hvis der i forbindelse med afvisning af en asylansøger skulle foretages en individuel bedømmelse af risikoen for, at den pågældende ved udsendelse ville blive udsat for forfølgelse. Det er derfor i forbindelse med en afgørelse om afvisning af en asylansøger til et sikkert tredjeland efter udlændingelovens § 48 a uden betydning, om asylansøgeren påberåber sig et asylmotiv, som – såfremt de danske udlændingemyndigheder lagde det til grund – måtte antages at ville føre til meddelelse af opholdstilladelse i Danmark, men som muligvis ikke vil føre til, at den pågældende meddeles opholdstilladelse i det pågældende sikre tredjeland.

Efter gældende praksis indgår det i vurderingen af, om et land kan anses for at være et sikkert tredjeland, om udlændingen ved udsendelse til dette land vil være i risiko for dødsstraf eller for at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. Vurderingen af, om der foreligger en sådan risiko, foretages på baggrund af en generel vurdering af det pågældende tredjeland. Der skal således heller ikke i den sammenhæng foretages en individuel vurdering af den enkelte asylansøgers forhold.

I den foreslåede bestemmelse i § 48 a, stk. 1, 3. pkt., præciseres det, at udsendelse i forbindelse med bl.a. afvisning af en asylansøger ikke må finde sted til et land, hvor udlændingen ud fra en generel betragtning ved udsendelsen til dette land vil være i risiko for dødsstraf eller for at blive underkastet tortur eller